

ת"פ 19398/06/14 - מדינת ישראל נגד יוסף חולייסי

בית המשפט המחוזי בירושלים
בפני כבוד השופט אריה רומנוב

ת"פ 19398-06-14 מדינת ישראל נ' חולייסי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יוסף חולייסי

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד אפרת פילזר-ביזמן (פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי))

ב"כ הנאשם: עו"ד שמעון קוקוש

הכרעת דין

כתב האישום

1. בכתב האישום שהוגש בתיק זה נגד הנאשם, הוא מואשם בעבירה של גרימת חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, וכן בעבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק האמור.

על פי הנתען בכתב האישום, ביום 3.6.14 בסמוך לשעה 18:30, צעדו י.ר. (קטין יליד 0.0.97), יצחק בבג'אני ואחרים ברחוב מעלה השלום בירושלים לכיוון הכותל המערבי. במהלך ההליכה נעצר יצחק ועשה את צרכיו בסמוך לעץ המצוי בקרבת ביתו של הנאשם. הנאשם הבחין ביצחק, וכיוון שחשד שיצחק וחבריו מתכוונים לפלוש לחצרו בכדי להזיק לה, ניגש לעברו והעיר לו על נוכחותו במקום. בהמשך לכך דחף הנאשם את יצחק, אחז בו בחוזקה מאחור והכה אותו. יצחק קרא לעזרה, ולשמע קריאותיו הגיעו לעברו י.ר. ואחרים, ובינם לבין הנאשם ותושבים מקומיים נוספים שהגיעו למקום התפתח ויכוח בצעקות. בשלב זה אחז הנאשם באלה העשויה מעץ, התקרב אל י.ר. והכה אותו בראשו בעוצמה באמצעות האלה בכוונה לגרום לו חבלה חמורה. כתוצאה ממעשהו

של הנאשם, נגרם ל.ר. שבר דחוס בגולגולת, חתך בקרקפת ושטף דם תוך גולגלתי, והוא אושפז במחלקה לטיפול נמרץ נוירוכירורגי. במעשיו האמורים, כך נטען בכתב האישום, תקף הנאשם את יצחק שלא כדין, וכן גרם ל.ר. חבלה חמורה שלא כדין בכוונה להטיל בו נכות או מום או לגרום לו לחבלה חמורה.

מהלך המשפט

2. הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום, הן ככל שמדובר בעבירת התקיפה המיוחסת לו כלפי יצחק בבג'אני, והן ככל שמדובר בעבירה של גרימת חבלה בכוונה מחמירה המיוחסת לו כלפי י.ר.. למען הנוחות יכונה יצחק בבג'אני בשם "יצחק", וי.ר. יכונה בשם "המתלונן".

3. במסגרת פרשת התביעה העידו יצחק, המתלונן, ואדם נוסף שנמנה על החבורה של השניים, ככל הידוע גם כן קטין בעת האירוע, ושמו י.ק.. בנוסף הוגשו שני סרטונים קצרים שתיעדו חלקים מהאירוע, וכן תמונות סטילס. כמו כן הוגשו מסמכים רפואיים בעניין הפגיעה במתלונן, ומזכרים של שוטרים.

4. מצד ההגנה העיד הנאשם עצמו, וכן בן דודו, פיראס חולייסי, שהיה עמו בעת האירוע. במועד שהיה קבוע לשמיעת הסיכומים, ביקש הסנגור להגיש ראייה נוספת והיא סרטון המתעד אירוע אחר שהתרחש בעיר העתיקה בירושלים לאחר תום שמיעת הראיות, בו על פי הטענה צולמו י.ק. ואחרים כשהם מגדפים את דת האסלאם. הסנגור ביקש להוכיח באמצעות סרטון זה כי אין לתת אמון בעדותם של י.ק. וחבריו, וזאת בשל האיבה ש.י.ק. וחבריו רוחשים כלפי דת האסלאם והנאשם הנמנה עליה. החלטתי להיעתר לבקשת הסנגור, ובעקבות כך זומן י.ק. למתן עדות נוספת. לאחר מכן, הגישו הצדדים את סיכומיהם.

תמצית גרסת המאשימה

5. ביום 3.6.14, ערב חג השבועות, התכנסו אנשים באזור הר ציון שבירושלים לרגל "הילולת דוד המלך". בסמוך לשעה 18:30 החליטו כ-15-10 אנשים מבין המתכנסים ללכת לכותל המערבי, והם החלו לעשות דרכם בהליכה במורד רחוב מעלה השלום לכיוון שער האשפות. על בני החבורה נמנו המתלונן וי.ק., ומאחורי החבורה, במרחק של כמה עשרות מטרים, הלך יצחק.

בשלב כלשהו של ההליכה בני החבורה חלפו על פני ביתו של הנאשם (או בית אביו), והם המשיכו לרדת לכיוון שער האשפות. כאשר יצחק הגיע למקום הסמוך לבית הנאשם, הוא סר לצד הדרך והטיל את מימיו. לדבריו, כאשר הוא עמד לרכוס את מכנסיו ולעזוב את המקום, הנאשם הגיע, שאל אותו: "מה זה פה שירותים?", חנק אותו, והיכה אותו. בתגובה לכך יצחק צעק לעזרה, ובני החבורה אשר שמעו את צעקותיו רצו בחזרה כדי לעזור לו. כאשר בני החבורה התקרבו למקום, יצחק ניתק מהנאשם, בין משום שהנאשם שיחרר אותו, ובין משום שיצחק הצליח להשתחרר בכוחות עצמו.

בשלב זה התפתח דין ודברים קולני בין בני החבורה שהינם יהודים בעלי חזות דתית (שהשוטר עלי פאעור הגדיר אותם כ"נערי גבעות" - ת/13), לבין הנאשם ומספר אנשים שהיו עמו, שהינם בני מיעוטים. בשלב כלשהו עדי

המאשימה הבחינו בכך שהנאשם וחבריו אחזו בידיהם אלות ו/או מקלות, שלא ברור בדיוק מהיכן הגיעו. בעקבות כך, החלו חלק מבני החבורה, ובהם העד י.ק., לצלם את האירוע באמצעות מצלמות המותקנות בטלפונים הניידים שלהם.

על פי הטענה - ועניין זה עומד במוקד כתב האישום - בשלב זה הנאשם חבט באמצעות האלה שהחזיק בידו בראשו של המתלונן ופצע אותו. בעקבות כך, חלק מאנשי הקבוצה, ובהם המתלונן, החלו לברוח בחזרה לכיוון הר ציון. העד י.ק. נשאר במקום והוא ריסס בגז מדמיע שהיה ברשותו את הנאשם ואת אחד מחבריו.

למקום הוזמן אמבולנס אשר לקח את המתלונן לבית החולים, שם אושפז בתחילה ביחידה לטיפול נמרץ ניוירוכירורגי. לדברי המתלונן, הוא היה מאושפז בבית החולים במשך 10 ימים, ולאחר מכן שוחרר.

למשטרה הגיע מידע בדבר זהותו של הנאשם. בסמוך לאחר האירוע אנשי משטרה הגיעו לביתו של הנאשם, ואולם הוא לא היה במקום (ת/13). זמן קצר לאחר מכן הוא התייצב במשטרה ומסר הודעה על אודות האירוע (ת/3). בהודעתו שנגבתה באזהרה, ביקש הנאשם להגיש תלונה נגד בני החבורה.

תמצית גרסת הנאשם

6. הנאשם אינו מכחיש את נוכחותו באירוע ואת מעורבותו בו. באשר לתקיפת יצחק טוען הנאשם, כי יצחק תקף אותו ולא להיפך. באשר לעבירה של גרימת חבלה בכוונה מחמירה, הנאשם אינו מכחיש כי החזיק בידו אלה ונופף בה, ואולם לדבריו הוא עשה זאת מטעמים של הגנה עצמית על מנת להרחיק מעליו את בני החבורה. בצד הודאתו בהחזקת האלה, הנאשם מכחיש כי פגע באמצעות האלה במתלונן. לנאשם אין הסבר וודאי כיצד נפצע המתלונן בראשו. אחת הסברות שמעלה הנאשם היא, שהמתלונן נפגע מאבן במהלך זריקת אבנים שהייתה, לדבריו, במקום.

האישום בתקיפת יצחק

7. יצחק מסר בעדותו, כי הנאשם תקף אותו בצורה קשה וחמורה, וכי תקיפה זו כללה בעיטות וחניקות. "בנס יצאתי" הוא אמר. לדברי יצחק, תקיפתו של הנאשם גרמה לו לחרדות, והוא פנה לקבלת סיוע רפואי וקיבל כדורים נגד חרדות. הנאשם מכחיש, כאמור, גרסה זו וטוען, שכאשר שאל את יצחק לפרש מעשיו בחלקת האדמה שלו, התריס כלפיו יצחק באומרו בציניות: "מה זה אדמה של אבא שלך?". לדברי הנאשם, לאחר שהוא שאל את יצחק מדוע הוא מדבר אליו כך, יצחק דחף אותו, והנאשם דחף אותו בחזרה. בשלב זה הגיעו בני החבורה.

8. הגעתי לכלל מסקנה שעלה בידי המאשימה להוכיח את שהיא מייחסת לנאשם בעניין זה, בשל המשקל המצטבר של הטעמים אותם אפרט להלן;

9. **ראשית**, עדותו של יצחק הותירה רושם מהימן יותר מעדותו של הנאשם. הרושם שהתקבל הוא, שיצחק חי את האירוע, והוא העיד תוך תיאור ספונטאני בתנועות גוף ותנועות ידיים את אשר התרחש.

10. **שנית**, מהראיות עולה שהייתה לנאשם סיבה לכעוס על יצחק, בעוד שליצחק לא הייתה סיבה נראית לעין לפתח אירוע אלים נגד הנאשם. זאת משום שהיה מדובר בערב חג, עת הגיע יצחק להשתתף באירוע חגיגי, ובשעה שעשה את דרכו לכותל המערבי לתפילה. באשר לסיבת הכעס של הנאשם, הרי שמהראיות עולה כי היו לו שתי סיבות לכעוס על יצחק. הסיבה האחת היא, עצם העובדה שיצחק הטיל את מימיו בחלקת האדמה של הנאשם, דבר העלול לפגוע ולהעליב. הסיבה השנייה היא, שמהודעתו של הנאשם במשטרה עולה, כי הוא סבר שיצחק ובני החבורה נמנים על קבוצה ש"תמיד באה אלינו ועושים בלגן בשכונה" (ת/3 שורות 27-28). לא רק זאת, אלא שהנאשם מסר בהודעתו, כי אנשי אותה קבוצה תקפו את אשת דודו, היאם חליסי, וכן אדם נוסף בשם מאגד חליסי.
11. **שלישית**, משום שהמתלון והעד י.ק. מסרו בעדויותיהם, כי הם שמעו את צעקותיו של יצחק ולשמע הצעקות הם חשו לעזרתו.
12. **רביעית**, משום שהמתלון והעד י.ק. מסרו בעדויותיהם, שכאשר הגיעו למקום בו הנאשם ויצחק היו, הם ראו שהנאשם תקף את יצחק. אומנם יש שוני בעדויות השניים בדבר מהות התקיפה (העד י.ק. טען שהנאשם חנק את יצחק והמתלון טען שהנאשם היכה את יצחק), ואולם הדבר אינו פוגע במהימנות גרסתם בדבר עצם מעשה התקיפה.
13. **חמישית**, משום פער הגילים ומבנה הגוף הקיים בין השניים. הנאשם הינו בן 28 ויצחק בן 19. הנאשם הינו אדם רחב כתפיים שגובהו 1.92 מטר, בעוד שיצחק הוא אדם צנום שגובהו 1.69 מטר.
14. **ושישית**, משום שיש שוני בגרסאות אותן מסר הנאשם: בעוד שבחקירתו השנייה במשטרה מסר הנאשם שיצחק הרים אבן, הרי שגרסה זו לא הופיעה בחקירתו הראשונה ואף לא בתשובתו לכתב האישום ובעדותו בבית המשפט.
15. סיכום הדברים הוא, אפוא, שבשל הטעמים עליהם עמדתי, אני מחליט להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה סתם, בגין תקיפתו של יצחק.

האישום בגרימת חבלה בכוונה מחמירה למתלון

16. הראיה המרכזית אשר אינה שנויה במחלוקת ביחס לאישום זה, הם שני הסרטונים שצולמו במהלך האירוע על ידי בני החבורה (אחד מהם צולם על ידי העד י.ק.), והוגשו כראיות מטעם המאשימה. אמת, מדובר בסרטונים קצרים (אורכו של אחד מהם הוא 6 שניות בלבד), והם נותנים תמונה חלקית ביותר של האירוע, הן מבחינת הזמן והן מבחינת המקום. הסרטונים אינם מתארים את האירוע מראשיתו, והם אינם מתעדים את האירוע במלוא היקפו, אלא רק זוויות צרות שלו. עם זאת - ובזה חשיבותם - בשני הסרטונים רואים את הנאשם כשהוא אווז בידו אלה, הנראית כאלת בייסבול, ובאחד הסרטונים רואים שהנאשם מניף את האלה ומנחית אותה. אלא, שהמקום אליו כיוון הנאשם את האלה והאובייקט בו היא פגעה לא היו מצויים ב"פריים" של המצלמה, ולכן לא רואים בסרטונים במה האלה פגעה. לטענת ב"כ הנאשם, זוהי "החוליה החסרה" שלא התמלאה בראיות המאשימה, ועל כן יש לדחות את טענתה שהנאשם הנחית את האלה על ראשו של המתלון, ויש לזכות את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו.

17. הגעתי לכלל מסקנה שעלה בידה של המאשימה להוכיח שהאלה הונחתה על ראשו של המתלונן, בשל המשקל המצטבר של הטעמים אותם אפרט להלן;

19. **ראשית**, משום שיצחק מסר בעדותו, שהוא ראה בבירור כי הנאשם הנחית את האלה על ראשו של המתלונן. וכך, למשל, הוא אמר בעמוד 35 לעדותו:

"ש. תיכף אנחנו נגיע לבחורים, תן לי לשאול. הגיעו שלושה בחורים וזה הבחור הזה נתן באלה לאחד הבחורים שאתה לא מכיר, את האלה בראש, פוצץ אותו ממש נכון?

ת. מי אמר שאני לא מכיר?

ש. מה?

ת. מי אמר שאני לא מכיר? וגם דבר כזה לא כאילו, איך אומרים? לא כזה מה שיעשה עכשיו את האירוע.

ש. אה, זה לא מה שיעשה את האירוע, אתה צודק

ת. מה זה משנה אם אני מכיר, לא מכיר, חטף, לא חטף, אני אומר לך מה שאני ראיתי.

ש. הבנתי. הבנתי. עכשיו, זאת אומרת יצחק

ת. מה? אני אמרתי שאני לא מכיר? אני לא זוכר בדיוק אולי מה היה אבל אני לא זוכר בדיוק זה, אבל אני זוכר בטוח שזה הוא היה, הוא קיבל את המכה.

ש. מי זה שקיבל את המכה?

ת. י.ר. קיבל את המכה.

ש. י.ר.?

ת. ברור שאותו אני ראיתי.

ש. במאה אחוז י.ר. אתה ראית אותו מקבל את המכה?

ת. בטח, מול העיניים שלי, מה אני, יש אלוקים בשמיים, אתה מאמין שיש אלוקים.

ש. בטח שאני מאמין שיש אלוקים.

ת. הוא בא ככה, מה אני משקר עליך עכשיו?

ש. אז י.ר. חטף את האלה בראש נכון?

ת. כן.

ש. ממנו?

ת. בטח, בטח ממנו."

20. **שנית**, משום שגם אם המתלון לא היה יכול לומר בוודאות שהוא הבחין בכך שהנאשם היה זה שהנחית את האלה על ראשו (הגם שראה אותו בזווית העין), הרי שבמהלך הצפייה באחד הסרטונים זיהה המתלון את הסנדל שלו ואת רגלו במקום היכול להתיישב עם המקום אליו כוונה האלה.

21. **שלישית**, משום שמיד לאחר שהנאשם הנחית את האלה (כאמור, למקום שלא נקלט בעין המצלמה), נשמעות צעקות מפיהם של בני החבורה, אשר נסו בבהלה מהמקום. דבר זה תומך במסקנה, שהנאשם פגע עם האלה בראשו של המתלון ובני החבורה נבהלו מכך וברחו מהמקום.

24. **רביעית**, משום שהן מיקום הפגיעה - ראשו של המתלון - והן עוצמת הפגיעה - שתוצאתה הייתה שבר דחוס בגולגולת, חתך בקרקפת ושטף דם תוך גולגלתי - מתיישבים היטב עם גרסת המאשימה ולפיה הנאשם הנחית את האלה על ראשו של המתלון.

25. **וחמישית**, משום שהנאשם לא נתן הסבר חלופי משכנע להסבר אותו נותנת המאשימה באשר לנסיבות הפגיעה בראשו של המתלון. בקשר לגרסת הנאשם יצוין, כי הנאשם טען שבני החבורה התיזו לעברו גז מדמיע, ולפיכך הוא ראה צורך להחזיק בידו באלה, הגם שלא ידע להסביר כיצד בדיוק האלה הגיעה לידו. טענה זו לא נתמכת במה שניתן לראות בסרטונים, ומכל מקום אני מקבל את גרסתו של העד י.ק. ולפיה, הוא השתמש בגז המדמיע רק לאחר שהנאשם חבט בראשו של המתלון. זאת ועוד, גם טענת הנאשם בדבר זריקת אבנים לא נתמכת במה שניתן לראות בסרטונים, לפחות ככל שמדובר בשלב זה של האירוע.

26. ב"כ הנאשם טוען, כי אין לתת אמון בגרסתו של העד י.ק. ובעדויות עדי התביעה האחרים, בין משום שעדויותיהם הושפעו מתפיסת עולמם בהקשר לסכסוך היהודי-ערבי, ובין משום שהם מונעים מהרצון לתבוע מהנאשם פיצוי כספי, דבר העולה מכך שקיבלו ייעוץ משפטי בקשר לעניין זה. כפי שצוין, לאחר

תום שמיעת הראיות נעתרתי לבקשת הנאשם והתירתי לו להגיש כראיה סרטון המתעד אירוע שהתרחש, לפי הטענה, לאחר ששמיעת הראיות הסתיימה. לטענת הסנגור, עדי התביעה נמנים על אלה המכונים "נוער הגבעות", ומהסרטון ניתן לראות כי העד י.ק. נימנה על תנועת "חוזרים להר".

27. אכן, אין לשלול את האפשרות שברקע האירוע מושא כתב האישום ניצב הסכסוך היהודי-ערבי. הדברים עולים מדברי הנאשם שמסר כי סבר שבני החבורה נמנים על אלה ש"עושים בלגן בשכונה" ואף פגעו בשניים אותם הוא מכיר. עם זאת, לא התרשמתי כי עדויות עדי התביעה הושפעו או הוטו בשל עניין זה. כפי שצוין, המתלונן לא אמר בוודאות שהוא הבחין בכך שהנאשם היה זה שהנחית את האלה על ראשו. כך גם העד י.ק. אשר סבר כי המתלונן הנחית את האלה על ראשו של המתלונן, ואולם הוא לא יכול היה לומר זאת בוודאות. אילו השניים היו רוצים להעליל על הנאשם עלילת שווא, הם היו יכולים לומר ללא כל קושי כי הם ראו בוודאות שהנאשם הנחית את האלה על ראשו של המתלונן. ואולם הם לא אמרו זאת, דבר המלמד על מידת הזהירות בה נקטו ועל האמון שניתן לרכוש לדבריהם.

28. מנגד, הנאשם לא זימן לעדות את האנשים שמעדותיו עדי המאשימה עולה כי היו עמו (ואשר לדברי עדי התביעה החזיקו אף הם באלות ו/או מקלות), אלא רק את בן דודו, פיראס חולייסי, שלא היה יכול לתרום תרומה משמעותית לבירור המחלוקת. יש לזקוף הימנעות זו לחובת הנאשם.

29. סיכום הדברים הוא, אפוא, שבשל הטעמים עליהם עמדתי, אני מחליט להרשיע את הנאשם בעבירה של גרימת חבלה בכוונה מחמירה, בגין תקיפתו את המתלונן. יצוין, כי הנאשם לא חלק על כך, שאם ייקבע כי הוא הנחית את האלה על ראשו של המתלונן, כי אז התמלאו יסודות העבירה המיוחסת לו.

סוף דבר

30. החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ה ניסן תשע"ו, 03 מאי 2016, במעמד הצדדים.

חתימה